

EGY VÉRBŐL

Babitsra hangolva

*Hercegnő, lásd, lassan itt a tavasz,
s nem mozdul drága vénuszod vére.
Ki pezsdíthetné, most csupa panasz:
a szerelem angyalát baleset érte.
Szárnya romokban, kék szeme zárva,
zúzott tüdeje vért hörög folyton,
mellére kívül, borong a lélek,
nem érzi magát a tört testben otthon.*

*Esküszöm, mindent megteszek érte!
Megjönnek mindjárt a mentő drónok,
s éhező öled kincses kagylóját
nyitogathatják majd zsongító csókok.
E reménynek beint a diagnózis:
néhány hét, hónap... míg ember lesz újra.
de mi legyen már a szép szerelemmel?
Pendítetlen nem maradhat húrja.*

*Kerülget, simogat egy délceg szellő,
melled bimbaja szinte szétcsattan,
de zöldről tilosra vált a szemed,
s a gavallér odébb áll máris riadtan.
A nap is cirógat, becézi bőröd,
ám egy lomb féltőn ernyőjét bontja.
Szépséged láttán csak sírni lehet:
a májusi felhő rád könnyeit ontja.*

*A tisztáson át egy őzbak iramlik,
de szagodra kapva megtorpan menten.
Álomszép sutája te leszel, Írisz,
csak ne iszonyodj, ó, drága szép szentem.
Alkalmazkodj inkább. Állj négykézlábra,
szemeid zárd be, s hadd essék bármi.
Szerelem s csoda – egy vérből valók,
s az őz – tán egy elátkozott királyfi.*